

Чичо, море чичо! ко д' отворамъ пошви,
И ми велить: майко меси ми кравайче! —
Чичо, море чичо! ясъ му велямъ немамъ;
Та не сумъ ти майка, а май го не фтасалъ;
Туку сумъ ти жена, желка ти во гърло.
Кога д' идамъ на вода, и той идеть по мене,
И ми велить: майко напи ме водица! —
Та не сумъ ти майка, а май го не фтасалъ,
Туку сумъ ти жена, желка ти во гърло.“

267.

Посадилъ ми дедо раменъ бѣлъ босильокъ,
На оная рида, рида бесъ вода.
Му съ научи'а до две малки моми,
Босильокъ да берѣтъ, щета да му чинѣтъ,
Ми съ затскри дедо затъ свекло'и перя.
Повтѣръ ми дойдо'а до две малки моми,
Босильокъ да кинѣтъ щета да му чинѣтъ.
Съ спуци дедо, ъ фати Стойна;
Стойна му велить: „пуци ме, дедо,
Пуци ме, дедо, я сумъ ти мнука.“—
„Кога си ми мнука, що бараше тука,
Босильокъ да беришь, щета да ми чинишь?“
Њ пуци Стойна, ъ фати Доста;
Доста ми ѣ мала, лѣга та не знаишь,
Туку му велить „пуци ме, дедо,
Ке донесамъ майка, бѣла и цѣрвена,
Морска кѣдана.“ И дедо ѣ велить:
„Кога имамъ млада, чуму ми ѣ стара?“

268.

Посадила зеленъ пиперъ
Потъ гора, потъ вода,
Потъ три мости камнени.
Камнени мостъ не нишай съ,
Лудо младо не надей съ,
Мене майка не ме даватъ за тебе.